

Marias rolle i kirken

Af John-Erik Stig Hansen

Maria er overordentlig vigtig i den katolske kirkes liv og tro. Hendes grundlæggende betydning er naturligvis den, at hun er mor til Jesus Kristus. Derved danner hun den biologiske, fysiske bro mellem Gud og resten af menneskeheden. Gennem hendes undfangelse, graviditet, fødsel og opdragelse af Jesus skaber hun en ubrudt, konkret, historisk og materiel forbindelse mellem Kristus og os. Jesus Kristus var rigtigt menneske af kød og blod i slægt med alle andre mennesker, således som vi hver især også er det. Heri ligger den mest grundlæggende forhåbning for den kristne om, at Gud ikke har forladt sin skabning, men derimod er solidarisk forenet med den i et ubrydeligt skæbnefællesskab. Og så kan det jo ikke gå helt galt!

Marias rolle i forbindelse med Kristi tilblivelse var altså en realisering af Guds vilje. Evangelierne beskriver netop, hvorledes hun selv var klar over denne rolle og påtog sig opgaven i tillid til Gud, selvom det måske i begyndelse var uklart for hende, hvad opgaven egentlig indebar, og selvom hendes omgivelser i datidens Palæstina sikkert ikke så med milde øjne på en graviditet med ukendt far (Joh. 8,41). Derfor er hun den første blandt helgener, et forbillede for alle kristne

og for kirken som helhed. Også kirkens og de kristnes opgave er jo at være redskaber for Guds vilje og formidlere af hans nåde. Parallellen mellem Maria, der fødte Kristus, og kirken, der gennem dåben 'føder' kristne, er nærliggende.

Selvom Maria var fuld af nåde og derved havde enestående forudsætninger for at løse sin opgave tyder evangelierne på, at hun kun efterhånden kom til fuld erkendelse af sin søns sande natur: både menneske og Gud. Derfor irettesættes hun af Kristus, der selv forstår sin familie som langt mere universel end blot begrænset til Maria og slægten i Nazareth (Mark. 3,31-35). Jesus selv fremhæver Marias særlige fortrin ikke ved, at hun er hans biologiske mor, men ved at hun gør Guds vilje (Luk. 11,27-28). Og på korset påviser han selv det åndelige slægtskab mellem Maria og de kristne (Joh. 19,25-27), et fællesskab i tro og opgaver som også gælder for nutidens kristne.

I dogmet om Marias uplettede undfangelse fra 1854 understreges Marias særlige modtagelighed for Guds nåde, og i dogmet om Marias legemlige optagelse i himlen fra 1950 fastholdes den kristne tro på vores opstandelse til en evig, legemlig og materiel tilværelse hos Gud. Begge disse dogmer er forståelige som forbilleder eller visioner om den fremtid, der venter enhver troende. Samtidig er Maria ligesom alle andre helgener i tæt forbindelse med os på vores vej gennem tilværelsen som eksempler på, at Guds vilje faktisk kan realiseres i dette jordiske liv.

Gennem tiderne har dyrkelsen af Maria haft forskellige udtryksformer, der i nogle tilfælde har truet en sund opfattelse af Kristi forløsende gerning. Det er nu engang sådan at det er Kristus selv, der er kilden og forløsningsen, formidleren mellem Gud og menneske. Som for os alle var Marias rolle først og fremmest den at

samarbejde med Gud om realiseringen af Guds vilje. At hun udfyldte denne rolle til perfektion er så sandelig grundlag for ære og efterfølgelse!